

opusdei.org

Meditacije: Veliki petak

Razmišljanja za Veliki petak.
Teme su: Isus je pretrpio Muku iz ljubavi prema nama; pratiti Krista u njegovoj agoniji; na Križu pronalazimo svoje utočište i svoje spasenje.

28.03.2025.

- Isus je pretrpio Muku iz ljubavi prema nama
- Pratiti Krista u njegovoj agoniji

- Na Križu pronalazimo svoje utočište i svoje spasenje.

“BOŽE moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” (*Mt 27,46*). “Isus je doživio potpuno napuštanje, situaciju kakvu nikada ranije nije iskusio, da bi bio jedno s nama u svemu. Učinio je to za mene, za tebe, za sve nas; učinio je to da nam poruči: ‘Ne bojte se, niste sami. Doživio sam svu vašu osamljenost kako bih vam uvijek bio blizu.’”[1] Iznad svega, Krist trpi patnju koju mi, muškarci i žene svake dobi, doživljavamo kao posljedicu grijeha: “Kćeri jeruzalemske, ne plaćite nada mnom, nego plaćite nad sobom i nad djecom svojom” (*Lk 23,28*).

Nikakva ljudska patnja ne može Krista odvratiti od nakane da nas spasi. “Njegove pribijene ruke

raširene su prema svakom ljudskom biću i pozivaju nas da mu se približimo, sigurni da nas prihvaća i obuhvaća zagrljajem beskrajne nježnosti.”[2] Liturgija Velikoga petka započinje svećenikovim prostiranjem na pod. Tako je bilo i Isusu u Maslinskom vrtu. Svi grijesi čovječanstva, sva ljudska trpljenja i samoća – i naša također – pritisnuli su ga na zemlju, a on je snagu potražio u Bogu Ocu.

Isus je došao na svijet popraviti zlo koje smo sami sebi i drugima nanijeli. Želi nam vratiti slobodu i radost. Njegova je ljubav prema nama beskrajna, te nas uvjerava: “Uzmite jaram moj na sebe ... jer jaram je moj sladak, a breme moje lako” (usp. *Mt* 11,30). Naši grijesi ne moraju imati posljednju riječ ako dopustimo Isusu da progovori, ako mu dopustimo da nam kaže koliko nas ljubi i da nas ne kori zbog svih tih boli. Danas se sjećamo da je “Isus

pao kako bismo se mi mogli uvijek iznova podići.”[3]

JEDAN OD RAZLOGA zašto griješimo jest taj što pogrešno smatramo da je Božja volja prepreka našoj slobodi. To se dogodilo Adamu, našem praocu. No Bog želi da budemo sretni. Želi da se prepustimo Njegovoj ljubavi. “Slobodni smo samo ako ostanemo u istini svoga bića, ako smo sjedinjeni s Bogom. Tada doista postajemo ‘kao Bog’ – ne opirući mu se, ne ignorirajući ga i ne nijećući ga. U svojoj tjeskobnoj molitvi na Maslinskoj gori, Isus je razriješio tu lažnu suprotnost između poslušnosti i slobode te otvorio put prema slobodi. Zamolimo Gospodina da nas povede u taj ‘da’ Božjoj volji i tako nas učini uistinu slobodnima.”[4]

Želimo zahvaliti našem Gospodinu za žrtvu koju je svojevolumno prihvatilo da nas oslobodi od smrti. Isus trpi tako silno da se znoji krvlju, no povjerenje u svoga Oca ne slabi, te nastavlja u molitvi. “Što spavate? Ustanite!

Molite da ne padnete u napast (*Lk 22,46*).”[5] Koku uru poslije, srdžba svih grijeha čovječanstva obrušava se na Isusovo nevino tijelo.

Nezahvalnost naših srdaca obavija Gospodina samoćom. “Ti i ja smo zanijemili. Riječi su suviše. Pogledaj ga, promatraj ga i ne žuri se dalje...”[6]

“Ponekad se čini kao da Bog ne reagira na zlo, kao da šuti. Ipak, Bog je progovorio, odgovorio je, a njegov je odgovor Kristov Križ: riječ koja je ljubav, milosrđe, oprostjenje. Ona također otkriva prosudbu, naime da nas Bog, prosuđujući, ljubi.

Zapamtimo ovo: Bog nas sudi ljubeći nas. Ako prigrlim njegovu ljubav, spašen sam; ako je odbijem, tada sam

osuđen, ne od Njega, nego samoga sebe, jer Bog nikada ne osuđuje, On samo ljubi i spašava.”[7]

RANE NAŠEG GOSPODINA, kroz koje se izlila njegova predragocjena Krv, tiho su utočište za našu bol i nevolju. U Kristovim ranama smo sigurni. Očišćeni njegovom otkupiteljskom Krvlju, ništa nas više ne može zastrašiti. “Ako promatramo Presveto Isusovo Čovještvo i zaista ga ljubimo, onda ćemo malo po malo otkriti njegove rane...osjećamo potrebu da se smjestimo u svaku od tih presvetih rana, da se u njima okupamo, kako bismo puni duboke radosti ojačali u otkupljujućoj snazi njegove krvi. Kao golubice koje, kako kaže Sveto Pismo, za vrijeme oluje traže sklonište u usjecima stijena, tako mi tražimo i nalazimo to skrovište srdačne tjelesne povezanosti s Kristom.”[8]

U toj kontemplaciji kušat ćemo snažne i nježne riječi Crkve koje danas odjekuju: “Slatko drvo, slatki čavli, nose teret slatki taj!”[9] To je “sjajan znak ljubavi, neizmjerne Božje ljubavi, nečega što nikada nismo mogli tražiti, zamisliti ni očekivati: Bog se nadvio nad nas, spustio se čak do najmračnijeg kuta našega života da bi nam pružio ruku i privukao nas k sebi, doveo sve do sebe.”[10] To je istina Velikoga petka: na Križu je Krist, naš Otkupitelj, vratio naše dostojanstvo. I sada još snažnije želimo dobrovoljno se prikovati uz Njegov Križ, suobličiti se Njegovu otkupljenju i oprati svoju bijedu Njegovom Krvlju.

Na završetku ovog vremena molitve, usmjeravamo pogled podno Križa. Ondje vidimo našu žalosnu Majku koja stoji, s nekoliko žena i jednim mladićem. Ništa se ne može usporediti s njihovom boli. Kristu je bila potrebna blizina Majke bude u

tim trenucima, a i nama je sada
njezina blizina potrebija nego ikad.

[1] Papa Franjo, Homilija, 5. travnja
2020.

[2] Benedikt XVI., Obraćanje na kraju
Križnog puta, 21. ožujka 2008.

[3] Sveti Josemaría, *Križni put*, 3.
postaja.

[4] Benedikt XVI., Homilija, 5. travnja
2012.

[5] Sveti Josemaría, *Gospina krunica*,
br. 6.

[6] Sveti Josemaría, *Gospina krunica*,
br. 7.

[7] Papa Franjo, Obraćanje na kraju
Križnog puta, 29. ožujka 2014.

[8] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 302.

[9] Klanjanje Svetome Križu, himan “Crux fidelis”.

[10] Benedikt XVI., Obraćanje na kraju Križnog puta, 22. travnja 2011.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-veliki-petak/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-veliki-petak/) (6.08.2025.)